

Αριθμός: 143/2011

**ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
(ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ)**

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές Απόστολο Φωτόπουλο, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ολυμπία Κορέα, Πρωτοδίκη και Ιωάννη Αρβανίτη, Πρωτοδίκη - Εισηγητή και από τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 16 Μαΐου 2011, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ: 1) Του αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» με έδρα την Αθήνα, όπως νόμιμα εκπροσωπείται από την Πρόεδρο του Μάρθα Καραγιάννη, ηθοποιό, 2) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ- ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 3) Του αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, 4) Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ » με το διακριτικό τίτλο GRAMMO, που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, οι οποίοι παραστάθηκαν δια των πληρεξουσίων των δικηγόρων Κατερίνης Χαραλάμπους Καραμανίδη και Θεσσαλονίκης Γρηγορίου Τρικούκη.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία

Κατά την συζήτηση της παραπάνω αγωγής, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

[Handwritten signature]

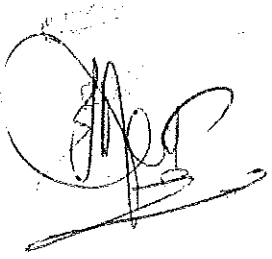
8

2

9

επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζουν κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευση του στον ημερήσιο τύπο. Ο υπολογισμός, δε, της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 παρ. 1β', 58 και 32 παρ. 1 του Ν. 2121/93, γίνεται, κατ' αρχήν, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευση του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής, είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή, ποσό. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως περί της εύλογης αμοιβής, αυτή, καθώς και οι όροι πληρωμής της, καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, ενώ οριστικά - περί της αμοιβής - αποφαίνεται το αρμόδιο δικαστήριο. Εξάλλου, σε σχέση με τα κριτήρια, βάσει των οποίων το δικαστήριο, σε περίπτωση διαφωνίας των μερών, θέλει οδηγηθεί στον προσδιορισμό της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, παρατηρητέα τα ακόλουθα: Τα συναφή νομοθετικά κείμενα (Ν. 2121/93 και Ν. 3057/2002), καθώς και οι οδηγίες 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 19ης Νοεμβρίου 1992 και 2001/29/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 29ης Μαΐου 2001 (σε εφαρμογή των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω Νόμοι, αντιστοίχως), δεν προσδιορίζουν τον ορισμό της εύλογης αμοιβής και ούτε καθορίζουν κριτήριο προς καθορισμό της. Όμως, το Δικαστήριο

των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στη υπόθεση 245/00/6-2-2003 (Αρμ. 2003.1699), αποφαινόμενο επί προδικαστικού ερωτήματος του Δικαστηρίου Hoge Raad der Nederlanden, ως προς την ερμηνεία του άρθρου 8 παρ. 2 της ως άνω οδηγίας 92/100/ΕΟΚ του Συμβουλίου, που ανέκυψε στο πλαίσιο δίκης μεταξύ των διαδίκων SENIA (ιδρύματος για την εκμετάλλευση των συγγενικών δικαιωμάτων) και NOS (ιδρύματος ολλανδικής ραδιοτηλεόρασης) με αντικείμενο τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής, της καταβλητέας στους καλλιτέχνες ερμηνευτές ή εκτελεστές και στους παραγωγούς φωνογραφημάτων για τη ραδιοφωνική ή τηλεοπτική μετάδοση των εν λόγω φωνογραφημάτων, έκρινε ότι, ελλείψει κοινοτικού ορισμού της εύλογης αμοιβής, η έννοια αυτής πρέπει να αναλύεται από τον Εθνικό Δικαστή με τον πλέον ομοιόμορφο, κατά το δυνατόν, τρόπο στο έδαφος της Κοινότητας, «υπό το φως των στόχων της οδηγίας 92/100, όπως αυτοί προσδιορίζονται ιδίως με τις αιτιολογικές σκέψεις της οδηγίας, ως ικανής να οδηγήσει στην επίτευξη δεούσης ισορροπίας μεταξύ του συμφέροντος των καλλιτεχνών ερμηνευτών ή εκτελεστών και των παραγωγών φωνογραφημάτων να εισπράττουν αμοιβή λόγω της ραδιοφωνικής μεταδόσεως φωνογραφήματος και του συμφέροντος των τρίτων να μπορούν να μεταδίδουν ραδιοφωνικούς το εν λόγω φωνογράφημα υπό εύλογες προϋποθέσεις» και, περαιτέρω, ότι ο εύλογος χαρακτήρας της αμοιβής αυτής «αναλύεται, ιδίως, ενόψει της αξίας της συγκεκριμένης χρήσεως, στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών». Ενόψει τούτων, ο καθορισμός του ύψους, της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι δικαιούχοι των συγγενικών δικαιωμάτων για την χρησιμοποίηση των φωνογραφημάτων τους από ραδιοφωνικούς-σταθμούς, πρέπει να γίνει υπό το φως των στόχων της ως άνω οδηγίας και του προστατευτικού πνεύματος των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων που διέπει το Ν. 2121/93. Το Δικαστήριο, στην ειδικότερη αυτή

περίπτωση, θα καθορίσει το ύψος της εύλογης αμοιβής, σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας και τους κανόνες της λογικής και μεταξύ άλλων κριτηρίων που πρέπει να λάβει υπόψη του, είναι η αξία της συγκεκριμένης χρήσεως στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, ο αριθμός των δικαιωμάτων του ξενοδοχείου, ο δείκτης πληρότητας^Α του, η εμπορική ή τουριστική κίνηση της περιοχής όπου βρίσκεται, ο σκοπός για τον οποίο οι πελάτες διαμένουν εκεί (εάν δηλαδή πρόκειται για τουριστικό ή επαγγελματικό σκοπό), ο κατά μέσο όρο χρόνος διαμονής τους, η δυνατότητα (από άποψη χρόνου, ενδιαφερόντων και κατανόησης της ελληνικής γλώσσας) παρακολουθήσεως ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών και προγραμμάτων με έργα ερμηνείας και παραγωγής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ο κατά μέσο όρο ημερήσιος χρόνος που οι κρατικοί και ιδιωτικοί τηλεοπτικοί σταθμοί καλύπτουν προγράμματα με τα ως άνω προστατευόμενα έργα, η ένταση της τηλεθέσεως αυτών, οι συμβατικώς οριζόμενες αμοιβές σε θέματα συγγενικών δικαιωμάτων άλλων ξενοδοχείων, το ύψος της συμφωνηθείσας αμοιβής που καταβάλει το ξενοδοχείο σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως πνευματικών δικαιωμάτων για τη δυνατότητα χρήσεως, από τους πελάτες τους, έργων προστατευομένων από το δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας, καθώς και το ύψος της αμοιβής που καθορίστηκε με προγενέστερες αποφάσεις του ίδιου ή άλλου δικαστηρίου για ξενοδοχεία ανάλογης κατηγορίας και θέσεως. Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α του ως άνω Νόμου, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα - διαχείρισεως ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργιών, για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί κατ' αρχήν αποδεικτικά

και αποβλέπει στη διευκόλυνση της αποδείξεως, εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτα δικαιωμάτων, της νομιμοποίησεως τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπόμενων από τον ανωτέρω Νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας έτσι σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως, η οποία υπό το προϋσχόν δικαιο ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων (Μ.-Θ. Μαρίνος «Πνευματική Ιδιοκτησία», δεύτερη έκδοση, αριθ. 750 και 751, σελ. 379, Δ. Καλλινίκου «Πνευματική Ιδιοκτησία και Συγγενικά Δικαιώματα», δεύτερη έκδοση, σελ. 275 και 276, Πολ.Πρωτ.Θεσ. 3953/2008 αδημ., Μον.Πρωτ.Θεσ. 18762/2007, Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ»). Από την ως άνω όμως διάταξη και ιδίως από την περιεχόμενη σε αυτή φράση «όλων των έργων», για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σε αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα, δεν μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι ο νόμος απαιτεί, για το ορισμένο της σχετικής αγωγής των ημεδαπών οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως, την εξαντλητική και δη την ονομαστική αναφορά στο δικόγραφο της όλων των δικαιούχων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) συγγενικών δικαιωμάτων που οι οργανισμοί αυτοί εκπροσωπούν και όλων των έργων τους, για τα οποία τους έχουν μεταβιβασθεί οι σχετικές εξουσίες, καθώς και των αντίστοιχων αλλοδαπών οργανισμών, στους "οποίους ανήκουν οι αλλοδαποί δικαιούχοι ή των επιμέρους στοιχείων και λεπτομερειών, των σχετιζομένων με τις συμβάσεις, αμοιβαιότητας, που οι ενάγοντες ημεδαποί οργανισμοί έχουν συνάψει με τους ομοειδείς αλλοδαπούς, αφού κάτι τέτοιο θα αντέβαινε στο πνεύμα της ολότητας

ΕΠΙΣΤΗΜΕ

4

9

9

των διατάξεων του Ν. 2121/1993, δημιουργώντας νέες δυσχέρειες στη δικαστική, κυρίως, διεκδίκηση της προστασίας των εν λόγω δικαιωμάτων και της εισπράξεως των προβλεπόμενων από το νόμο αυτό αμοιβών, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η ενιαία εύλογη αμοιβή και αποδυναμώνοντας, έτσι, σε σημαντικό βαθμό, τον επιδιωκόμενο από την προαναφερόμενη διάταξη στόχο. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά και επομένως, κατά την αληθή έννοια της εν λόγω διατάξεως, αρκεί, για το ορισμένο και παραδεκτό της σχετικής αγωγής των οργανισμών συλλογικής διαχειρίσεως, η αναφορά στο δικόγραφο της ότι αυτοί εκπροσωπούν το σύνολο της ενδιαφερόμενης κατηγορίας δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων (ημεδαπών ή αλλοδαπών) και του έργου αυτών καθώς και, το πολύ, η δειγματοληπτική αναφορά τούτων και δεν απαιτείται η εξαντλητική αναφορά του συνόλου των προεκτεθέντων στοιχείων, μη απαιτούμενης ούτε της διευκρινήσεως της επιμέρους σχέσεως που συνδέει τους τελευταίους με τον κάθε αλλοδαπό δικαιούχο, για τον οποίο αξιώνουν την καταβολή της επίδικης εύλογης αμοιβής, αφού, σύμφωνα με τη διάταξη του εδ. β' του προαναφερόμενου άρθρου του Ν. 2121/1993, οι ενάγοντες οργανισμοί νομιμοποιούνται και μπορούν πάντα να ενεργούν, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό τους και μόνο όνομα, χωρίς να χρειάζεται, επομένως, να διευκρινίζουν κάθε φορά την ειδικότερη σχέση που τους συνδέει με τον καθένα από τους δικαιούχους (ημεδαπούς ή αλλοδαπούς). Υπέρ της ανωτέρω άποψης, που δέχεται ως ορθή και το παρόν Δικαστήριο, συνηγορούν, άλλωστε, και τα ακόλουθα: 1) Το γεγονός ότι η διαχείριση και η προστασία του συγγενικού δικαιώματός, του αφορώντος στη διεκδίκηση και στην είσπραξη της προβλεπόμενης από τη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης αμοιβής,

ανατίθεται υποχρεωτικά από το Νόμο αυτό σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως και δε μπορεί να ασκηθεί ατομικά από τους δικαιούχους του εν λόγω δικαιώματος 2) Το γεγονός ότι το ύψος της εύλογης αμοιβής, αλλά βέβαια και η υποχρέωση καταβολής της από τους χρήστες, σε καμία περίπτωση δεν συναρτάται προς τον αριθμό και την ταυτότητα των μελών των εναγόντων οργανισμών συλλογικής διαχείρισεως 3) Το ότι στην αμέσως επόμενη παρ. 3 του ίδιου ως άνω άρθρου 55, ο Ν. 2121/1993 αρκείται, για την πληρότητα και το παραδεκτό του δικογράφου της σχετικής αγωγής των εν λόγω οργανισμών, στη δειγματοληπτική αναφορά των έργων, που έγιναν αντικείμενο εκμεταλλεύσεως από τους εκάστοτε εναγόμενους χρήστες και δεν απαιτεί την πλήρη και εξαντλητική απαρίθμηση των έργων αυτών και πολύ περισσότερο την ονομαστική αναφορά των παραγωγών των υλικών φορέων, στους οποίους αυτά έχουν εγγραφεί 4) Το ότι το εισαγόμενο, κατά τα ανωτέρω, τεκμήριο είναι, όπως προελέχθη, μαχητό και ο χρήστης, στα πλαίσια της νόμιμης άμυνας του, μπορεί να το ανατρέψει, αφού από τον προαναφερόμενο νόμο προβλέπεται: α) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως να διαπραγματεύεται με τους χρήστες και να προβάλλει τις σχετικές με τις αμοιβές των μελών του αξιώσεις του, σε περίπτωση δε διαφωνίας τους να προσφεύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο, για τον, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής ή στο καθ' ύλην αρμόδιο δικαστήριο, για τον, κατά την τακτική διαδικασία, οριστικό καθορισμό της αμοιβής αυτής (άρθρο 49 παρ. 1 εδ. γ', δ' και ε' του Ν. 2121/1993), με επακόλουθο οι χρήστες να έχουν τη δυνατότητα και την απαιτούμενη άνεση χρόνου να πληροφορηθούν οτιδήποτε σχετίζεται με τα μέλη ή τα έργα των μελών του οργανισμού ή με τους αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς και τα μέλη τους, που αυτός αντιπροσωπεύει στην ημεδαπή ή ακόμα και με τις σχετικές

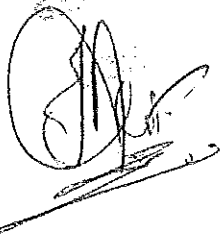
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ

Φ

4

συμβάσεις αμοιβαιότητας και εν γένει να διαπιστώνουν αν το ως άνω τεκμήριο ανταποκρίνεται ή μη στην αλήθεια β) υποχρέωση του οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, σε περίπτωση που αμφισβητηθεί από δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη, ανήκε στην αρμοδιότητα του, να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 του Ν. 2121/1993), παρέχοντας του, μεταξύ των άλλων, πληροφορίες ή οτιδήποτε άλλο, σχετικό με τα μέλη του και τα έργα αυτών, καθώς και να παρέμβει στη σχετική δίκη γ) αν ο ως άνω οργανισμός δηλώσει ψευδώς ότι έχει την εξουσία να διαχειρίζεται ορισμένα έργα ή να αντιπροσωπεύει - ορισμένους καλλιτέχνες ή παραγωγούς, εκτός από τις ποινικές ευθύνες, οφείλει να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη (άρθρο 55 παρ. 4 εδ. β' του Ν. 2121/1993) και 5) το γεγονός ότι η τακτική, αγωγή, του άρθρου 49 παρ. 1. εδ. ε' του ίδιου ως άνω Νόμου προσομοιάζει, ως προς τη νομιμοποίηση, με τις συλλογικές αγωγές (όπως με την αγωγή του άρθρου 10 παρ. 1, 8 και 9 του Ν. 2251/1994 για την προστασία των καταναλωτών και του άρθρου 10 παρ. 1 του Ν. 146/1914 «περί αθεμίτου ανταγωνισμού» ή ακόμα και με εκείνη του άρθρου 669 Κ.Πολ.Δ.), τις οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν, όχι πλέον μεμονωμένα άτομα, αλλά συλλογικοί φορείς, όπως διάφορα σωματεία ή άλλες ενώσεις προσώπων, που έχουν συσταθεί και αποβλέπουν στην προστασία συγκεκριμένων συλλογικών συμφερόντων, χωρίς να είναι αναγκαία η αναφορά όλων των μελών του εκάστοτε ενάγοντος συλλογικού φορέα για το ορισμένο και παραδεκτό της αγωγής τούτου (βλ: την εισηγητική έκθεση του Ν. 2121/1993 στο περί συλλογικής διαχείρισεως δικαιωμάτων ένατο κεφάλαιο της, Δ. Καλλινίκου ό.π., αριθ. 207, σελ. 268 και αριθ. 211, σελ. 276, Σ. Μαθθα «Μελετήματα Ιδιωτικού Δικαίου» έκδοση 1997, κεφ. 22 και 23, σελ. 239

και 251, Αθ. Πουλιάδη «Συλλογική Αγωγή και Δίκαιο Καταναλωτών», έκδοση 1990, σελ. 13 επ., του ιδίου «Η Συλλογική Αγωγή των Ενώσεων Καταναλωτών στο Ελληνικό Δίκαιο» Ελλ.Δ/νη 33, 485 επ., Εφ.Αθ. 6252/2004, Δ.Ε.Ε. 2005 425, Πολ.Πρωτ.Θεσ. 3953/2008, Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ»). Περαιτέρω, είναι δυνατόν οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας μεταξύ αυτών και των αντίστοιχων οργανισμών συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισης τους στην Ελλάδα (ο.α. Μ.Θ. Μαρίνος, σελ. 302-303). Πέραν τούτου όμως, - οι οργανισμοί - συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί εκτελεστές, μουσικοί, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς

δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προελεύσεως μουσικά έργα, να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξελίξεως και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας (Πολ.Πρωτ.Θεσ. 10947/2008 Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ»). Πέραν αυτών, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1 και 6 Ν. 2121/1993 "πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα" οι πνευματικοί δημιουργοί με την δημιουργία του έργου, ως τοιούτου νοουμένου κατ' άρθρο 2 παράγραφος 1 του ίδιου νόμου κάθε πρωτοτύπου πνευματικού δημιουργήματος λόγου, επιστήμης ή τέχνης που εκφράζεται με οποιονδήποτε τρόπο, αποκτούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία

που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα το δικαίωμα της οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού δεσμού τους με αυτά (ηθικό δικαίωμα). Ειδικότερα, το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στον δημιουργό την εξουσία, μεταξύ άλλων, να επιτρέπει ή ν' απαγορεύει την θέση σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων του έργου με μεταβίβαση της κυριότητας, εκμίσθωση ή δημόσιο δανεισμό (άρθρο 3 παρ. 1 στοιχ. δ' και ε'), να επιτρέπει ή ν' απαγορεύει, σύμφωνα με το στοιχ. η' του ιδίου άρθρου, την παρουσίαση του έργου στο κοινό (ως παρουσίαση νοείται κάθε πράξη, εκτός, βέβαια, από την θέση σε κυκλοφορία, με την οποία το έργο γίνεται προσιτό στο κοινό, δηλαδή σε έναν αριθμό ατόμων που δε συνδέονται μεταξύ τους με ιδιαίτερες οικογενειακές, συγγενικές ή προσωπικές σχέσεις). Κατά το άρθρο 4 παράγραφοι 1 στοιχ. α' και β' και 3 του αυτού νόμου, το ηθικό δικαίωμα παρέχει στον δημιουργό, μεταξύ άλλων, την εξουσία δημοσίευσης, με βάση την οποία ο δημιουργός έχει το δικαίωμα ν' αποφασίζει για τον χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο κατά τους οποίους το έργο θα γίνει προσιτό στο κοινό, ενώ εξάλλου το ηθικό δικαίωμα είναι ανεξάρτητο από το περιουσιακό δικαίωμα και στο περιεχόμενο αυτού περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, η εξουσία του δημιουργού να αναγνωρίζεται και να κατονομάζεται ως δημιουργός του έργου. Τέλος, κατά τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., ο οφειλέτης ληξιπρόθεσμης παροχής γίνεται υπερήμερος, αν προηγήθηκε δικαστική ή εξώδικη όχληση του δανειστή, όταν δε πρόκειται για χρηματική οφειλή, ο δανειστής σε περίπτωση υπερημερίας του οφειλέτη έχει δικαίωμα να απαιτήσει τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται από το νόμο ή με δικαιοπραξία, χωρίς να είναι υποχρεωμένος να αποδείξει ζημία. Από τις εν λόγω διατάξεις προκύπτει ότι ο οφειλέτης χρηματικής παροχής γίνεται υπερήμερος και εντεύθεν οφείλει στο δανειστή τον τόκο υπερημερίας που ορίζεται στο νόμο ή τη

ΕΞΕΛΕΞΗΤΕ
ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Φ

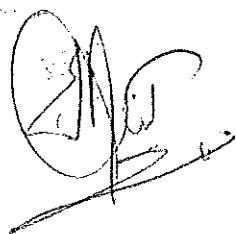
Φ

Φ

δικαιοπραξία, αν προηγήθηκε εκ μέρους του δανειστή δικαστική ή εξώδικη όχληση, που αποτελεί μονομερή και ανακοινωτέα σε άλλον δήλωση βουλήσεως, έχει ισχύ και παράγει τα αποτελέσματά της, μόνον εφόσον γίνει όπως την εννοεί και απαιτεί ο νόμος. Ειδικότερα, η όχληση πρέπει κατά το περιεχόμενό της να είναι ακριβής, ορισμένη, σαφής και καθαρή, δηλαδή να προκύπτει από αυτή κατά τρόπο αμφίβολο το είδος, το ποσό και άλλα προσδιοριστικά στοιχεία της απαιτήσεως, επιπλέον δε είναι απαλλαγμένη από αίρεση ή άλλο όρο και να απαιτεί ακριβώς την οφειλόμενη παροχή (βλ. Α.Π. 1511/2000, Ελλ.Δ/νη 2001 1351, Εφ.Αθ. 8252/2004, Ελλ.Δ/νη 2005 1732). Κατά δε το άρθρο 346 του Α.Κ. ο οφειλέτης χρηματικής παροχής και αν δεν είναι υπερήμερος οφείλει νόμιμους τόκους, αφότου του επιδόθηκε η αγωγή για το ληξιπρόθεσμο χρέος. Προϋπόθεση για την οφειλή νομίμων (δικονομικών) τόκων κατά το άρθρο αυτό (346 του Α.Κ.) είναι το ληξιπρόθεσμο του χρηματικού χρέους. Ειδικότερα, επί διαπλαστικής αγωγής για τον οριστικό καθορισμό της οφειλόμενης από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου εύλογης αμοιβής στους προαναφερόμενους δικαιούχους του σχετικού συγγενικού δικαιώματος πριν να προσδιοριστεί με την αντίστοιχη διαπλαστική απόφαση η οριστική αυτή αμοιβή, ο οφειλέτης-χρήστης των ως άνω υλικών φορέων, που διαφωνεί με το προτεινόμενο από τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, μέσω του συνταχθέντος από αυτούς σχετικού αμοιβολογίου, πόσο της εν λόγω αμοιβής, δε γνωρίζει το ακριβές ύψος στο οποίο θα καθοριστεί, κατά τρόπο οριστικό, αυτή από το δικαστήριο, αφού πριν τον οριστικό δικαστικό προσδιορισμό του το ύψος της είναι αόριστο, αβέβαιο και ανεκκαθάριστο. Συνεπώς, το χρέος της εύλογης αμοιβής, το οριστικό μέγεθος της οποίας προσδιορίζει, κατά τα προαναφερθέντα, το καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο δικαστήριο, δικάζοντας κατά την τακτική διαδικασία, καθίσταται ορισμένο και απαιτητό από την τελεσιδικία της διαπλαστικής αυτής

αποφάσεως που το προσδιορίζει και από την επίδοση της τελεσίδικης αυτής αποφάσεως, και όχι από το προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο χρήστης των ως άνω υλικών φορέων οφείλει τόκους υπερημερίας ή ανάλογα δικονομικούς τόκους επί του ποσού της προσδιορισθείσας οριστικά εύλογης αμοιβής των δικαιούχων του σχετικού συγγενικού δικαιώματος, έστω και αν με την αγωγή περί του οριστικού καθορισμού της αμοιβής αυτής ενώνεται και καταψηφιστική αγωγή με την οποία ζητείται η καταδίκη του χρήστη στην καταβολή τόκων επί του ποσού της επίμαχης αμοιβής από την επίδοση της αγωγής αυτής ή από προγενέστερο χρονικό σημείο (πρβλ Α.Π. 998/2006 Ε.Δ.Π. 2007 147, Α.Π. 387/2002, Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ», βλ. και Πολ.Πρωτ.Χαλκιδικής 106/2008, δημοσίευτη στον νομικό τύπο).

Με την υπό κρίση αγωγή, οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, οι οποίοι λειτουργούν στο πλαίσιο των διατάξεων του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993 «πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», έχουν αποκλειστικό σκοπό τη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων των μελών τους, έχουν, κατά τα αναλυτικά εκτιθέμενα στο αγωγικό δικόγραφο, συσταθεί νόμιμα, σύμφωνα με τις αναφερόμενες σε αυτό πράξεις και αποφάσεις των αρμόδιων οργάνων, ενώ έχουν γίνει και οι νόμιμες δημοσιεύσεις. Ότι ο πρώτος αυτών έχει μέλη ηθοποιούς, ο δεύτερος μουσικούς, ο τρίτος τραγουδιστές - ερμηνευτές και ο τέταρτος παραγωγούς (εταιρίες παραγωγής και εμπορίας) υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, όπως ορισμένα από τα μέλη τους αυτά ενδεικτικά διαλαμβάνονται στο δικόγραφο της κρινόμενης αγωγής, ενώ ο καθένας από τους οργανισμούς αυτούς αποτελεί τον μοναδικό, για την αντίστοιχη κατηγορία δικαιούχων της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του προαναφερόμενου νόμου, οργανισμό συλλογικής διαχείρισεως και

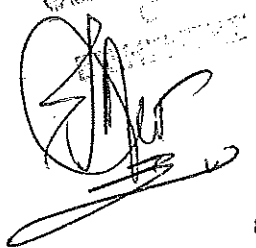

εκπροσωπεί στο σύνολο της τη σχετική με αυτόν κατηγορία δικαιούχων της εν λόγω αμοιβής. Ότι τα μέλη τους έχουν αναθέσει στους οργανισμούς αυτούς, με σχετικές συμβάσεις αναθέσεως, τη διαχείριση και την προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων επί των συμβολών τους, μεταξύ δε των σχετικών εξουσιών, που έχουν μεταβιβασθεί στους εν λόγω οργανισμούς από τα μέλη τους, περιλαμβάνονται η διαπραγμάτευση, ο καθορισμός και η είσπραξη από τους χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας, της ενιαίας εύλογης αμοιβής και η διανομή στους δικαιούχους της, μέλη των εναγόντων, της αμοιβής αυτής, η οποία διαμορφώνεται και προσδιορίζεται κατά τον τρόπο που ορίζεται από τον ανωτέρω νόμο και κατανέμεται μεταξύ των κατηγοριών των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες δικαιούχων της, κατά ποσοστά προσδιοριζόμενα, επίσης, από τον ίδιο Νόμο και από τους εσωτερικούς κανονισμούς των εναγόντων οργανισμών. Ότι οι οργανισμοί αυτοί, ως μόνοι στην ελληνική επικράτεια αντιπροσωπευτικοί οργανισμοί συλλογικής διαχειρίσεως των ως άνω τεσσάρων κατηγοριών δικαιούχων, έχουν συνάψει με τους αντίστοιχους προς αυτούς και ενδεικτικά απαριθμούμενους στην κρινόμενη αγωγή αλλοδαπούς αντιπροσωπευτικούς οργανισμούς, συμβάσεις αμοιβαιότητας, με βάση τις οποίες οι ενάγοντες νομιμοποιούνται στη διαπραγμάτευση, διεκδίκηση, είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής, που δικαιούνται και οι αλλοδαποί δικαιούχοι (ηθοποιοί, μουσικοί, εκτελεστές, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγοί) για τη χρήση στην ημεδαπή του ρεπερτορίου τους ή των από αυτούς παραχθέντων υλικών φορέων ή άλλως νομιμοποιούνται αυτοί (οι ενάγοντες) στις ως άνω ενέργειες και πράξεις. Ότι οι τελευταίοι συμφώνησαν και συνέταξαν από κοινού αμοιβολόγιο, το οποίο, όπως επιτάσσει ο ανωτέρω νόμος, γνωστοποίησαν στο κοινό μέσω της δημοσιεύσεως του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες, προσκάλεσαν, δε, το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο

της Ελλάδος, στο οποίο ανήκει και η εναγομένη, η οποία εκμεταλλεύεται το ξενοδοχείο με το διακριτικό τίτλο « », σε διαπραγματεύσεις τόσο για τον καθορισμό της ως άνω ενιαίας εύλογης αμοιβής, όσο και για τον τρόπο της νόμιμης καταβολής και εισπράξεως αυτής από τους ενάγοντες οργανισμούς. Ότι οι εν λόγω διαπραγματεύσεις δεν απέδωσαν και ότι καθημερινά και με τους αναφερόμενους στην αγωγή τρόπους, κατά το χρονικό διάστημα των ετών 2003-2006 η εναγομένη έχει εγκαταστήσει τηλεοράσεις και ραδιόφωνα σε κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου της, μεταδίδοντας χωρίς την άδεια των εναγόντων, κρατικούς και ιδιωτικούς σταθμούς και δίχως να καταβάλει σε αυτούς οποιοδήποτε ποσό. Περαιτέρω, οι ενάγοντες διατείνονται ότι η εύλογη αμοιβή που δικαιούνται, ανέρχεται, βάσει του καθορισθέντος αμοιβολογίου, στα αναφερόμενα στην αγωγή ποσά ανάλογα με την κατηγορία στην οποία έχει ενταχθεί το ξενοδοχείο, από το οποία 50% ανήκει στον πρώτο ενάγοντα, ποσοστά 12,50% σε καθένα από τους δεύτερο και τρίτο και ποσοστό 25% στον τέταρτο. Με τα δεδομένα αυτά και ενόψει της αρνήσεως της εναγομένης να συμφωνήσει και να καταβάλει οποιαδήποτε αμοιβή, οι ενάγοντες ζητούν:

1) Να αναγνωρισθεί το δικαίωμα τους για εύλογη και ενιαία αμοιβή για την εν λόγω εκμετάλλευση από την εναγομένη του ρεπερτορίου τους κατά το χρονικό διάστημα (1-1-2003 έως 31-12-2006), από την ελεύθερη δυνατότητα πρόσβασης και χρήσης της πελατείας της εναγομένης, μέσω δεκτών τηλεόρασης και ραδιοφώνου, που έχει εγκαταστήσει στα δωμάτια του ξενοδοχείου της, σε όλα τα μεταδιδόμενα έργα και προγράμματα από όλους του ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς που μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια σε 24ωρη βάση όλων των ραδιοτηλεοπτικών προγραμμάτων που μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια ασυρμάτως και κυρίως κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών πανελλήνιας εμβέλειας καθοριζόμενη ως εξής: Για το χρονικό

ΟΡΘΟΓΡΑΦΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΕΠΙΧΡΕΙΑ

Φ

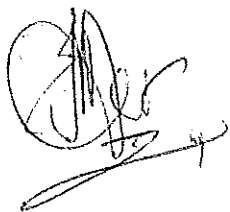
διάστημα από 01-01-2003 μέχρι 31-12-2003, στο ποσόν του 0,15 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 54,75 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2003, για το χρονικό διάστημα 01-01-2004 μέχρι την 31-12-2004, στο ποσόν των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 65,70 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2004, για το χρονικό διάστημα 01-01-2005 μέχρι την 31-12-2005, στο ποσόν των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 65,70 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2005 και για το χρονικό διάστημα 01-01-2006 μέχρι την 31-12-2006, στο ποσόν των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 65,70 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2006.

2) Να καθοριστεί για τα 228 δωμάτια της εναγομένης που διαθέτουν αντίστοιχες τηλεοράσεις και ραδιόφωνα το ποσόν των 57.421,80 ευρώ. Επί του ποσού δε αυτού, ζητούν να συνυπολογιστεί και ο αναλογούν Φ.Π.Α. 19% (Σε Φ.Π.Α. υπόκεινται οι τρεις από τους ενάγοντες καθώς ο «ΔΙΟΝΥΣΟΣ - ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ ΣΥΝ. Π.Ε.» δεν υπόκειται σε Φ.Π.Α.). Συνολικό ποσό $(57.421,80 + 5.455,071 =) 62.876,871$ ευρώ. 3)

Να καθορισθεί ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους τέσσερις ενάγοντες ποσοστό 50% της αμοιβής αυτής για τους ηθοποιούς, και εκ του υπολοίπου 50%, το 25% του 50% στους παραγωγούς μουσικούς και το υπόλοιπο 25% του 50% εξ ημισείας στους μουσικούς και τους τραγουδιστές, δηλαδή 12,50% στους μουσικούς και 12,50% στους τραγουδιστές, ήτοι το ποσόν των 28.710,90 ευρώ για τους ηθοποιούς, το ποσόν των $14.355,45 + 19\%$ Φ.Π.Α. (ήτοι 2.727,535 ευρώ) = 17.082,985 ευρώ για τους παραγωγούς, το ποσόν των $7.177,725 + 19\%$ Φ.Π.Α. (ήτοι 1.363,767 ευρώ) = 8.541,492 ευρώ για τους μουσικούς και το ποσόν των $7.177,725 + 19\%$ Φ.Π.Α. (ήτοι 1.363,767 ευρώ) = 8.541,492 ευρώ για τους τραγουδιστές και 4) Να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει με την απόφαση που θα εκδοθεί το ποσόν που αντιστοιχεί στον πιο πάνω καθορισμό της

αμοιβής με το νόμιμο τόκο τους από την 01-01-2004, την 01-01-05, την 01-01-2006 και από την 01-01-2007, όταν και κατέστησαν απαιτητές οι ανωτέρω αξιώσεις, άλλως από την κατάθεση της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων (όταν δηλαδή οχλήθηκε η εναγομένη) άλλως – επικουρικώς - από την επίδοση της παρούσας αγωγής μέχρι την οριστική εξόφληση για τους λόγους που αναφέρονται στο ιστορικό της παρούσας ή άλλως κατά τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού. Ζητούν τέλος να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση που θα εκδοθεί και να καταδικαστεί η εναγόμενη στα δικαστικά τους έξοδα.

Με το περιεχόμενο αυτό η αγωγή, για την κατά το άρθρο 216 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ. πληρότητα της οποίας δεν απαιτείται η παράθεση άλλων επιπλέον στοιχείων και για την οποία έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου που αναλογεί στο αντικείμενο της διαφοράς με τις ανάλογες προσαυξήσεις υπέρ τρίτων (βλ. το ΣΤ 71834709 διπλότυπο είσπραξης – τύπου Α – της Α' Δ.Ο.Υ. Κατερίνης και το 7029359/19-02-2010 γραμμάτιο είσπραξης της Ε.Τ.Ε. που προσκομίζονται), αρμοδίως καθ' ύλην και κατά τόπον (άρθρα 49 παρ. 1 εδ. ε' του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει και 2 παρ. 1 της κυρωθείσας από τον Ν. 2054/1992 Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης της 26-10-1961, 14 παρ. 2, 25 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.) και παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, για τη συζήτησή της, προηγήθηκε η προβλεπόμενη από το άρθρο 214Α Κ.Πολ.Δ., απόπειρα εξώδικης επίλυσης της διαφοράς (βλ. την με ημερομηνία 11-05-2009 δήλωση διαπίστωσης της αποτυχίας απόπειρας συμβιβασμού) κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία και είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων που προεκτέθηκαν καθώς και σε εκείνες των άρθρων 2, 3, 4, 5, 7, 10 και 12 της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης (Ν. 2054/1992), 1, 2, 3, 46 παρ. 3 εδ. β' και 5 εδ. β', 47, 49 παρ. 1, 2 και 3, 52, 54, 55, 56 παρ. 1, 2, 3 εδ. ε', στ', ζ' και 4, 57, 58 και

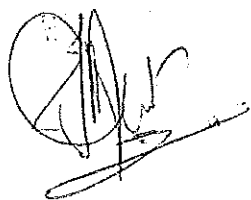

4

67 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε και ισχύει, 340, 346 Α.Κ., 176 Κ.Πολ.Δ., εκτός από 1) το επικουρικό αίτημα της αγωγής που αφορά στην αξίωση κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού (άρθρο 904 επ. Α.Κ.), το οποίο πρέπει να απορριφθεί, διότι στην κρινόμενη περίπτωση η αγωγή δε στηρίζεται νόμιμα και στις διατάξεις του αδικαιολογήτου πλουτισμού, καθόσον τα πραγματικά περιστατικά τα οποία συγκροτούν την κύρια βάση της αγωγής των εναγόντων και ακολούθως την ιστορική βάση της ευθύνης της εναγομένης, ταυτίζονται απολύτως με εκείνα που απαρτίζουν την ευθύνη της λόγω αδικαιολογήτου πλουτισμού (βλ. Α.Π. 222/2003 Ελλ.Δ/νη 45. 475, Εφ.Πειρ. 934/2003 Ελλ.Δ/νη 45. 559 και Εφ.Αθ. 9258/2003 Ελλ.Δ/νη 45. 1062), 2) του αιτήματος να κατανεμηθεί το ποσό της ζητούμενης ενιαίας εύλογης αμοιβής μεταξύ των εναγόντων οργανισμών, το οποίο πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμο, διότι, όπως ευθέως συνάγεται από τη διάταξη του άρθρου 49 παρ. 3 του Ν. 2121/1993, οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται κατ' αρχήν εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων, η δε περαιτέρω κατανομή των αμοιβών αυτών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών, γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες, που περιέχονται στον κανονισμό λειτουργίας του κάθε αντίστοιχου οργανισμού συλλογικής διαχείρισεως και, συνεπώς, το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται ειδικότερα καθένας από τους ενάγοντες οργανισμούς συλλογικής διαχείρισεως από την επίδικη ενιαία εύλογη αμοιβή, αφού η κατανομή αυτή αποτελεί, κατά την προεκτεθείσα διάταξη, αντικείμενο εσωτερικής συμφωνίας των οργανισμών αυτών (βλ. Πολ.Πρωτ.Θεσ. 10.947/2008, Πολ.Πρωτ.Θεσ. 3953/2008, Μον.Πρωτ.Θεσ. 22794/2007, Μον.Πρωτ.Θεσ. 258/2006, Τ.Ν.Π. «ΝΟΜΟΣ») 3) του παρεπόμενου αιτήματος της αγωγής περί καταβολής

τόκων, κατά το μέρος που αφορά στα ποσά της αιτούμενης από τους ενάγοντες εύλογης αμοιβής, είναι νόμιμο μόνο για το μετά την επίδοση της τελεσίδικης αποφάσεως χρονικό διάστημα, που θεωρείται ότι περιλαμβάνεται ως έλασσον στο προβληθέν αίτημα καταβολής τόκων από την επίδοση της αγωγής, καθόσον, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στην αρχή της παρούσας σκέψης, το ύψος της εύλογης αμοιβής, που θα προσδιοριστεί με την παρούσα διαπλαστική απόφαση, θα καταστεί εκκαθαρισμένο και ληξιπρόθεσμο από την τελεσιδικία της απόφασης αυτής και την επίδοσή της στον εναγόμενο, και όχι από προγενέστερο χρονικό σημείο και έτσι, μόνον έκτοτε ο εναγόμενος θα οφείλει τόκους υπερημερίας. Ωστόσο, κατά το μέρος που αφορά στο αιτούμενο ποσό για Φ.Π.Α. το περί τοκοδοσίας αίτημα είναι νόμιμο μόνο για το μετά την είσπραξη του ποσού της εύλογης αποζημιώσεως από τους ενάγοντες χρονικό διάστημα. Τούτο δε, διότι όταν η πληρωμή της εύλογης αμοιβής γίνεται κατ' επιταγή, δικαστικής αποφάσεως, ο αναλογούν στο ποσό της αμοιβής Φ.Π.Α. καθίσταται απαιτητός από την είσπραξη εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης του ποσού της επιδικαζόμενης σ' αυτούς εύλογης αμοιβής, οπότε γεννάται η σχετική φορολογική υποχρέωσή τους και εκδίδουν αυτοί το απαιτούμενο από το νόμο τιμολόγιο ή απόδειξη, και επομένως μόνον έκτοτε οφείλονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 340 και 345 του Α.Κ., από το χρήστη νόμιμοι τόκοι και όχι πριν από την επέλευση του ως άνω χρονικού σημείου, ήτοι την ημέρα εισπράξεως της αμοιβής (βλ. Α.Π. 80/1999, αδημοσίευτη στον νομικό τύπο, Εφ.Αθ. 8884/2003, Ελλ.Δ/νη 45. 1102, Εφ.Αθ. 9411/2000, αδημοσίευτη στον νομικό τύπο). 4) απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι, για τους ίδιους ως άνω λόγους, ήτοι του ανεκκαθάριστου και αβέβαιου της σχετικής αξιώσεως της εύλογης αμοιβής πριν την τελεσιδικία της διαπλαστικής αποφάσεως που καθορίζει το ύψος της, και το παρεπόμενο αίτημα περί προσωρινής

εκτελεστότητας του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής (βλ. Εφ.Αθ. 628/2003 Ελλ.Δ/νη 2004 1470, Εφ.Αθ. 3702/1986 Ελλ.Δ/νη 1986 706, Πολ.Πρωτ.Χαλκιδικής 106/2008, ό.π. Κεραμεύς/Κονδύλης/Νίκος, Ερμηνεία ΚΠολΔ, τόμος ΙΙ, Αθήνα 2000, σελ. 1721). Πρέπει, επομένως, η αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να εξεταστεί περαιτέρω και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα.

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων απόδειξης και ανταπόδειξης, του , κατοίκου και

του , κατοίκου ,

αντίστοιχα, οι οποίοι εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, από τα έγγραφα που νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται οι διάδικοι και την όλη διαδικασία αποδείχθηκαν τα εξής: Οι ενάγοντες είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισεως και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους έχει ανατεθεί από τα μέλη τους, που είναι ηθοποιοί του πρώτου ενάγοντος, μουσικοί του δεύτερου, τραγουδιστές-ερμηνευτές του τρίτου και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας του τέταρτου ενάγοντος, η διαχείριση και η προστασία των περιουσιακών συγγενικών δικαιωμάτων τους για το σύνολο του ρεπερτορίου τους. Οι ανωτέρω οργανισμοί έχουν συσταθεί και λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, όπως αυτός τροποποιήθηκε μεταγενέστερα και ισχύει, η λειτουργία, δε, των οργανισμών αυτών εγκρίθηκε με τις νόμιμα δημοσιευμένες στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως 5-12-1987, (ΦΕΚ 1164/1997) και φέρουσες για τους πρώτο, δεύτερο, τρίτο και τέταρτο των εναγόντων, αντίστοιχα, τους αριθμούς 11085/5-12-1997, 11083/5-12-1997, 11089/5-12-1997 και 11084/5-12-1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, ο οποίος, σύμφωνα με τις διατάξεις των παρ. 4 και 5 του άρθρου 54 του ίδιου ως άνω Νόμου, ελέγχει τη σύμφωνη με τις προσταγές του Νόμου αυτού και του εσωτερικού κανονισμού των ανωτέρω οργανισμών,

αντιπροσωπευτικότητα και λειτουργία τους. Από τα προεκτεθέντα τεκμαίρεται ότι οι ενάγοντες οργανισμοί, νομιμοποιούνται, ενεργώντας στο-δικό τους όνομα,-να αξιώνουν, με κατάρτιση σχετικών συμβάσεων ή, σε περίπτωση διαφωνίας, δικαστικώς, την προβλεπόμενη από το άρθρο 49 παρ. 1 του ίδιου ως άνω Νόμου, εύλογη αμοιβή από τους, χωρίς την προηγούμενη καταβολή της αμοιβής αυτής, χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Περαιτέρω, οι ενάγοντες, ως μόνοι αντιπροσωπευτικοί στην ελληνική επικράτεια οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων των ήδη αναφερθεισών τεσσάρων κατηγοριών δικαιούχων τούτων (ηθοποιών, μουσικών, τραγουδιστών-ερμηνευτών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας), έχουν συνάψει με αντίστοιχους προς αυτούς αλλοδαπούς οργανισμούς (ελβετικός SWISS PERFORM, GVL γερμανικός, SPEDIDAM γαλλικός, AIE ισπανικός, SAMI σουηδικός, CREDIDAM ρουμανικός, EJI ουγγρικός, AGATA λιθουανικός, GRAMEX δανικός, NORMA ολλανδικός, MICROCAM βελγικός, STOART πολωνικός, ROUPI ρωσικός, HUZIP κροατικός, LSG αυστριακός, PAMRA βρετανικός και RIGHTS AGENCY) συμβάσεις αμοιβαιότητας, δυνάμει των οποίων νομιμοποιούνται να προβαίνουν σε διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αντίστοιχοι προς τους ημεδαπούς, αλλοδαποί δικαιούχοι συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι οι αλλοδαποί ηθοποιοί, μουσικοί, ερμηνευτές - τραγουδιστές και παραγωγοί υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Πέραν όμως, από τις ως άνω συμβάσεις αμοιβαιότητας, οι ενάγοντες νομιμοποιούνται να προβαίνουν στις προαναφερόμενες ενέργειες και πράξεις για λογαριασμό και αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων και με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
Αθήνα, 15/11/2011
Αριθμ. Πρωτ. 11111/11
ΠΡΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ, ΜΟΥΣΙΚΩΝ,
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ
ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΕΤΕΡΟΔΕΙΞΗ
S.W.I.S.S. P.E.R.F.O.R.M.
S.A.
CH-1015
CHAM
SARREY
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
Αθήνα, 15/11/2011
Αριθμ. Πρωτ. 11111/11
ΠΡΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ
ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ
ΣΥΓΓΕΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ
ΤΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ, ΜΟΥΣΙΚΩΝ,
ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ-ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ
ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ
ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΕΤΕΡΟΔΕΙΞΗ
S.W.I.S.S. P.E.R.F.O.R.M.
S.A.
CH-1015
CHAM
SARREY

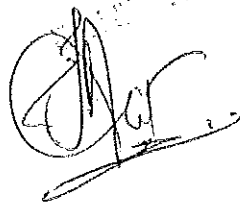
Φ

Λ

9

εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με τον Ν. 2054/1992, αποτελώντας πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου και η οποία α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5 παρ. 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευση του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 παρ. 2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προελεύσεως μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξελίξεως και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά ανεπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίαση τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης ασφαλώς και της Ελλάδας. Η εναγομένη είναι ομόρρυθμη εταιρία και εκμεταλλεύεται

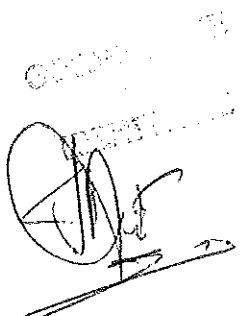
το με τον δ.τ. « », το οποίο βρίσκεται στη . Το ξενοδοχείο αυτό διαθέτει 228 δωμάτια και η εναγομένη έχει εγκαταστήσει σε κάθε δωμάτιο του μία συσκευή τηλεόρασης και ανήκει στην κατηγορία των τεσσάρων αστέρων. Στα ως άνω δωμάτια του ξενοδοχείου, είναι εγκατεστημένες συσκευές τηλεοράσεως και έτσι παρέχεται στους πελάτες του ξενοδοχείου η δυνατότητα να παρακολουθούν τα τηλεοπτικά προγράμματα όλων των τηλεοπτικών σταθμών της χώρας. Οι δέκτες τηλεοράσεως που έχουν εγκατασταθεί από την εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του - ξενοδοχείου της, συνδέονται με ένα δικό της κεντρικό διανεμητικό δέκτη (κεντρική κεραία), που λαμβάνει τα τηλεοπτικά προγράμματα των κρατικών και ιδιωτικών τηλεοπτικών σταθμών, τα οποία μεταδίδονται στην ελληνική επικράτεια. Ερμηνείες και παραγωγές που διαχειρίζονται και προστατεύουν οι ενάγοντες οργανισμοί μεταδίδονταν καθημερινά καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2003, 2004, 2005, και 2006 από όλους τους κρατικούς και ιδιωτικούς τηλεοπτικούς σταθμούς, καλύπτοντας ημερησίως μεγάλο τηλεοπτικό χρόνο. Ενόψει τούτου και λαμβάνοντας υπόψη το μεγάλο αριθμό των λειτουργούντων κατά τα έτη αυτά στην ελληνική επικράτεια με πανελλήνια εμβέλεια τηλεοπτικών σταθμών, η τηλεοπτική μετάδοση των διαχειριζομένων και προστατευόμενων από τους ενάγοντες έργων ήταν ευρεία, καλύπτοντας, όλα σχεδόν τα έργα των δημιουργών. Η εναγομένη, στα πλαίσια της επιχειρηματικής της δραστηριότητας και για την επίτευξη των εμπορικών της σκοπών και πορισμού οικονομικού οφέλους, κατέστησε προσιτά τα επίδικα τηλεοπτικά προγράμματα στους πελάτες της, οι οποίοι και συγκροτούν, σύμφωνα με όσα διαλαμβάνονται στη μείζονα σκέψη της παρούσας, την έννοια του «κοινού», διαμορφώνοντας τις κατάλληλες προς τούτο συνθήκες με τις ως άνω πράξεις της. Δηλαδή προέβη στην εγκατάσταση κεντρικού διανεμητικού

δέκτη, κατάλληλου και ικανού να λαμβάνει όλα τα προγράμματα των τηλεοπτικών σταθμών πανελλήνιας εμβέλειας, τοποθέτησε τις σωληνώσεις εγκαταστάσεως για διοχέτευση των λαμβανομένων από την κεντρική κεραία τηλεοπτικών σημάτων σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της και τοποθέτησε στα δωμάτια συσκευές τηλεοράσεως για τη λήψη από τους πελάτες της των τηλεοπτικών σημάτων. Είναι προφανές ότι και εάν δε γίνεται από την εναγομένη η χρήση του υλικού φορέα, δεν πρόκειται για απλή λήψη τηλεοπτικής εκπομπής και δη για χρήση της τηλεοπτικής μεταδόσεως, για την οποία έχουν καταβληθεί τα δικαιώματα (εύλογη αμοιβή) στους δικαιούχους από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, αλλά για μια άλλη, ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το τηλεοπτικώς εκπεμπόμενο έργο γίνεται άμεσα προσιτό και αντιληπτό από άλλο κοινό, ενώ οι ενάγοντες, κατά την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων με τους τηλεοπτικούς σταθμούς για καταβολή της εύλογης αμοιβής, δεν είχαν αποβλέψει σε αυτό. Έτσι, η εναγομένη, χρήστης – λήπτρια της τηλεοπτικής μεταδόσεως, παρουσίασε αυτή χωρίς δικαίωμα σε κοινό άλλο από το προοριζόμενο για εκμετάλλευση και επίτευξη των προαναφερομένων επιχειρηματικών της σκοπών. Η πράξη της αυτή αποτελεί χρήση των έργων των εναγόντων διαφορετική από την αρχικώς προβλεπόμενη, δηλαδή από εκείνη για την οποία προορίζονταν η τηλεοπτική μετάδοση τους και αναμφισβήτητα θεωρείται «δημόσια παρουσίαση» των διαχειριζομένων και προστατευομένων από τους ενάγοντες έργων, σύμφωνα με την αναφερόμενη στη μείζονα σκέψη έννοια του άρθρου 3 παρ. 2 του Ν. 2121/1993. Συνεπώς, προκύπτει νόμιμο δικαίωμα των εναγόντων να αξιώσουν εύλογη αμοιβή για τη δημόσια παρουσίαση των έργων τους, που λαμβάνει χώρα στα δωμάτια του ξενοδοχείου της εναγομένης, η οποία υπέχει αντίστοιχη υποχρέωση να την καταβάλει σε αυτούς. Εξάλλου, οι ενάγοντες οργανισμοί, λαμβάνοντας υπόψη και τις αμοιβές των δημιουργών, των

κρατών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, συμφώνησαν και κατήρτισαν κατάλογο με τις αμοιβές των ανωτέρω δικαιούχων, που έπρεπε να καταβάλουν οι ξενοδόχοι που χρησιμοποιούν τηλεοράσεις και ραδιόφωνα για την εκπομπή προγραμμάτων, ανάλογα με την κατηγορία των αστέρων στην οποία ανήκει το ξενοδοχείο, σε συνδυασμό με το κάθε δωμάτιο του ξενοδοχείου, το οποίο (αμοιβολόγιο) γνωστοποίησαν στο κοινό με τη δημοσίευση του σε τρεις αθηναϊκές εφημερίδες («ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» στο φύλλο της 24-4-2003, «ΑΥΓΗ» στο φύλλο της 24-4-2003 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» στο φύλλο της 24-4-2003). Το εν λόγω αμοιβολόγιο αποτελεί πρόταση για διαπραγμάτευση της εύλογης αμοιβής των μελών τους με τις ξενοδοχειακές επιχειρήσεις που προβαίνουν, κατά τον προπεριγραφέντα τρόπο, σε παρουσίαση των έργων αυτών στο κοινό - πελάτες τους. Ειδικότερα, η εύλογη αμοιβή που, σύμφωνα με το αμοιβολόγιο και για τα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006 αξιώνονταν υπέρ των μελών των εναγόντων από ξενοδοχειακές επιχειρήσεις τεσσάρων αστέρων για καθένα από τα ως άνω έτη, ανέρχεται για το χρονικό διάστημα από 01-01-2003 μέχρι 31-12-2003, στο ποσόν του 0,15 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 54,75 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2003, για το χρονικό διάστημα 01-01-2004 μέχρι την 31-12-2004, στο ποσόν των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 65,70 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2004, για το χρονικό διάστημα 01-01-2005 μέχρι την 31-12-2005, στο ποσόν των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 65,70 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2005 και για το χρονικό διάστημα 01-01-2006 μέχρι την 31-12-2006, στο ποσόν των 0,18 ευρώ ανά δωμάτιο ημερησίως, δηλαδή 65,70 ευρώ ανά δωμάτιο για το έτος 2006. Οι εναγόντες προσπάθησαν να διαπραγματευθούν με το Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο, όπως και με την ήδη αντίδικο τους εναγομένη και να προβάλουν τις αξιώσεις τους για τον καθορισμό του ύψους της αμοιβής των δικαιούχων πνευματικών

ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΝΩΣΗΣ
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑΚΩΝ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ
ΕΛΛΑΔΟΣ

δημιουργών, πλην όμως οι προσπάθειες αυτές δεν τελεσφόρησαν, μολονότι ήδη άλλες ξενοδοχειακές επιχειρήσεις, όπως οι εκμεταλλευόμενες τα υπό τους διακριτικούς τίτλους «

», « » και « » ξενοδοχεία, έχουν προβεί στην κατάρτιση συμβάσεων με τους ενάγοντες οργανισμούς και συμφώνησαν στην καταβολή εύλογης αμοιβής για όμοια με την ενεργούμενη από την εναγομένη δημόσια παρουσίαση των έργων των μελών τους. Συντρέχει, επομένως, νόμιμος λόγος για τον καθορισμό και την καταβολή της εύλογης αμοιβής των δημιουργών, μελών των εναγόντων οργανισμών. Ως κριτήρια, για τον υπολογισμό αυτής της αμοιβής, πρέπει να ληφθούν, η αξία της συγκεκριμένης χρήσεως από την εναγομένη στα πλαίσια των οικονομικών συναλλαγών, η οποία έχει δευτερεύοντα χαρακτήρα σε σχέση με το αντικείμενο της εκμεταλλεύσεως της επιχειρήσεως της, για το λόγο, αυτό, δεν τυγχάνει εφαρμογής και ο προβλεπόμενος στη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 του Ν. 2121/1993 τρόπος υπολογισμού σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων που πραγματοποιούνται από τη δραστηριότητα της εναγομένης και προέρχονται από την εκμετάλλευση των προστατευόμενων από τους ενάγοντες έργων, ο αριθμός των δωματίων και η πληρότητα του ξενοδοχείου της κατά τον κρίσιμο για την ένδικη υπόθεση χρόνο, ο σκοπός της διαμονής των πελατών σε αυτό, ο κατά μέσο όρο, χρόνος παραμονής τους, οι πραγματικές τους δυνατότητες να παρακολουθήσουν, εντός του δωματίου τηλεοπτικές εκπομπές με έργα που διαχειρίζονται οι ενάγοντες, ενόψει και του ότι είναι σε ικανό ποσοστό αλλοδαποί, το μέγεθος του τηλεοπτικού χρόνου που καταλαμβάνει η μετάδοση των έργων των μελών των εναγόντων και η συμβατικώς οριζόμενη αμοιβή συγγενικών δικαιωμάτων των εναγόντων με άλλα ξενοδοχεία. Βάσει των ως άνω προσδιοριστικών στοιχείων, το

Δικαστήριο κρίνει, λαμβανομένων υπόψη και των διδαγμάτων της κοινής πείρας και της λογικής, ότι το ύψος της προκειμένης εύλογης αμοιβής πρέπει να καθορισθεί για καθένα από τα έτη 2003, 2004, 2005 και 2006 στο ποσό των 0,10 ευρώ, ημερησίως ανά δωμάτιο και συνολικά στο ποσό των 8.322,00 ευρώ για κάθε έτος (0,10 X 228 X 365). Επομένως, το ποσό της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται οι ενάγοντες για το χρονικό διάστημα 2003-2006 ανέρχεται σε (4 έτη X 8.322,00 ευρώ) 33.288,00 ευρώ, ο Φ.Π.Α. σε ποσοστό 19% στο ποσό των 6.324,72 ευρώ και συνολικά σε (33.288,00+6.324,72) 39.612,72 ευρώ.

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, πρέπει ή υπό κρίση αγωγή να γίνει εν μέρει δεκτή και ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, να καθορισθεί η οφειλόμενη από την εναγομένη, για τα έτη 2003-2006, εύλογη αμοιβή των εκπροσωπούμενων από τους ενάγοντες και δικαιούχων αυτής καλλιτεχνών και παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, στο ποσό των 8.322,00 ευρώ για καθένα των ως άνω ετών και συνολικά στο ποσό των 39.612,72 ευρώ, συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α. σε ποσοστό 19% και να υποχρεωθεί η εναγομένη να καταβάλει στους ενάγοντες το αμέσως αναφερθέν ποσό, με το νόμιμο τόκο για το ποσό των 33.288,00 ευρώ από την επόμενη της προς αυτόν επίδοσης τελεσίδικης απόφασης και ποσό 6.324,72 ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επόμενη της εισπράξεως του προαναφερθέντος ποσού (33.288,00 ευρώ) και μέχρι την πλήρη εξόφλησή του. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφισθεί στο σύνολο της μεταξύ των διαδίκων, επειδή η ερμηνεία των διατάξεων του Ν. 2121/1993 ως προς το ζήτημα που κρίθηκε είναι ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρο 179 εδ. τελευταίο Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται και στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Απορρίπτει ό,τι κρίθηκε στο σκεπτικό ως απορριπτέο.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

9